

DABI ISTVÁN

VERSEK

2.

TARTALOM

*a valóság vastag függönye mögött...
túl sokat tanultál...
minden férfi életében...
négy fal közé zárva...
nem tudtam...
a férfi...
szavak...
megjelent a hold...
amikor a szürke égbolton...
a vonat ablakai mögött...
ebben az összekuszált életben...
Őszi gondolatok
egyszer berepült egy kő a szobámba...
az óceán tornyosuló hullámain...
őszelő vagy nyárutó...
a közöny...
a párnám alá...
a fák az utcák a házak...
Úton
Az álmok megvalósulása
a nap...
azt a hármat szerettem...
a nevetés és a sírás...
vajon az unalom...
dobjam le vállamról a leélt évek terhét...
az öregek...*

*gondoltad-e egykor...
meglátjuk-e majd egyszer...
gondoltad volna hogy egy éjjel...
játszottunk együtt...
nincs már erőnk...
költészet?...
csillogó szemekkel...
Éjszakai neszek
vérvörös köd...
Emlék
Az elmaradt előadás
A szemed
Az újról
Hármas
Egy földre-szállt angyal kalandja
A szerelem nemtelen
csattanás...
áhítattal nézték...
Kórházi hármas haiku
Betegségem kezdete
Betegségem naplója
Szégyelled magad?
Amíg élsz, éljél...
Nagyapám élte...
Mi szükségünk van...
Kinek jó a hosszú élet?...*

(...)

a valóság vastag függönye mögött
szenderegnek az ismeretlen ábrándok pislákoló csillagai
hogy vulkánok elemi erejével
villanjanak fel a megvalósulás vakító fényével
váratlanul
a családi idill
legkevésbé megfelelő pillanataiban
és átok-lávával
megvetés villámokkal
semmisítsék meg
a türelmes kezekkel emelt épületeket
és gyűlölet-dzsungelbe kergessék
a hosszan őrzött szerelmet

(...)

túl sokat tanultál
és túl sokat tudsz
és túl messzire igyekszel
talán jobb lenne nem tanulni
nem tudni
és nem igyekezni
sehová?

(...)

minden férfi életében
van egy időszak
amikor a gyerekei már felnőttek
a felesége idő előtt megöregedett
vagy öregnek tartja magát
de ő maga második ifjúkorát éli
és fiatal lányok között
keresve a gyönyört
csak a félresikerült szerelmes éjszaka után
érti meg
hogy csak a pénze volt a fontos
mert ezek a húszévesek
ajkukon gúnyos mosollyal
dugják zsebre az aranygyűrűket
és fiatalságuk tudatában
jóképű ifjak oldalán lépdelve büszkén
integetnek öreg szeretőiknek

(...)

négy fal közé zárva
beszélő de engem meg nem hallgató gépekkel
és engem meghallgató de hozzám nem beszélő állatokkal
vágyakozva beszélgetésre értelmes emberi lényekkel
este meg azzal büntetve
hogy végighallgassam feleségem sirárait
és az életet még nem ismerő gyerekek kiáltozásait
élem az életem

nem lenne jobb ennél
örök süketiségre és némaságra
ítélni önmagam?

(...)

nem tudtam
hogy a fák beszélnek
de egy este
megpillantottam
két ölelkező akácfát
és hallottam
suttogták a nevem
akkor megértettem
hogy a fák
hasonlóképpen élnek
mint mi
éreznek
és beszélnek

azóta nem merek
ránézni
erre a két akácra

(...)

a férfi
a legmagányosabbnak
érzi magát
a szeretett és szerető nő mellett
amikor a szerelmi mámor után
aléltan
lihegve
meztelenségét szégyellve
fekszik

a számára akkor ismeretlen
és nemtelen
isteni teremtmény
karjaiban

(...)

szavak

föld	ég
ember	állat
béke	háború
barát	ellenség

mindez relatív

gyakran lesz a barátból	ellenség
a békéből	háború
az emberből	állat

és akkor a földre zuhan az ég

és örök sötétség uralkodik

a szemekben
a lelkekben

(...)

megjelent a hold
egy magányos fa fölött
és gúnyosan rám nevetett
„te ugyanolyan magányos vagy
mint ez a fa és én”
olvastam fénylő arcán
bár a nagyváros tömege tolongott köröttem
rákacsintottam
és eltűntem

jól tudom
minden éjjel felkeres
és vagy gúnyos
vagy szánakozó tekintettel
követi magányos lépteimet
amíg el nem tűnök
szobám elfüggönyözött ablaka mögött

(...)

amikor a szürke égbolton
hiába keresed
a meg-nem-értés és gyűlölet
vastag rétegét áttörő napsugarakat
csak a megvetés
radioaktív részecskéit látod hullani
az iszappal beborított földdarabra
amin egyedül te maradtál életben
az atombombákkal teli
fegyverraktárak felrobbanása után
amikor egy magát istennek képzelő örvült
elszakította az ÉLET ÉS HALÁL
vérszékelyet rögzítő zsinórt

(...)

a vonat ablakai mögött
szélsebesen hátrálnak
az idegen országban
átélt pillanatok
és amikor egyszerre
fékcsikorgás közben
megpillantom egy épület tetején
a magyar zászlót
keserű ízt
érzek a számban
és leugorva rohanok vissza
az idegenbe
ahol szabadnak éreztem magam
habár sokak számára
az hétköznapi unalommal teli
börtön volt

a zászló szomorúan még meglebbent mögöttem
és ócska rongyként a földre zuhant

(...)

ebben az összekuszált életben
a mindennapi gondok vadonában
nincs időnk oldalra pillantani
hogyan lássuk embertársaink
fájdalomtól
(igazitól?
Képzelttől?)
eltorzult arcát

Őszi gondolatok

vajon a megöregedett és kiszáradt emberek
ugyanúgy hullanak le
mint a megsárgult levelek ősszel
és ismeretlen kezek söprik őket halomba
hogyan elégessék
és eltűnnek nyomtalanul
az éveken évtizedeken át gyűjtött
emberi tapasztalatok
hogyan az újszülöttek mindig mindent újra kezdjenek
csak a kivételes elmék
hagynak maguk után
könyveket vagy csak néhány papírlapot
az elkövetkező nemzedékek okulására feljegyzett gondolatokkal
de minden egyes embernek a fejében van
legalább egyetlen egy mélyen elrejtett – szégyellt? – gondolat
ami fontos lehet az unokák számára
de ezek elégnek az őszi nagytakarításkor
s a füstjüket szertefújja a szél
és gyakran
ily módon tűnnek el
a megőrzésre és továbbfejlesztésre méltó ötletek

(...)

egyszer berepült egy kő a szobámba
a zárt ablakon keresztül
a kő puha volt
mint egy madárszív
a belsejéből
monoton hangok

szólítottak fel
lázadásra
a világ ellen
amikor kinyitottam az ablakot
a kő galambbá változott
olajfa ággal a csőrében
és emberi hangon
szólt a világúri
örök békéről
azóta havonta egyszer
meglátogat a furcsa madár-kő

(...)

az óceán tornyosuló hullámain
megfosztva a szilárd talajtól
a kegyetlen élet csapkodó szárnyai alatt
amikor az elkerülhetetlen sós halál sirályai
kapkodják az oxigénben szegény levegőben
fuldokló hal-lelkeket
az összezúzott csónakban
érezem a hatalmammat
és hiszem
hogy a sötétben meglelem
az évszázadok vastag porrétegei alatt
szundító kikötők
kihúnyt világítótornyait

(...)

őszelő vagy nyárutó
senki sem tudja
a fákról még nem hullanak
a megsárgult levelek
de vékony pókhálók simogatják az arcunk
és gyenge fuvallat
enyhíti a hőséget
de már érezzük
az esős napok közeledtét
és a havat
bár még mindez messze
és senki sem érti
őszelő ez vagy nyárutó

(...)

a közöny
a gúny
a megvetés
elől a védelem
vajon az
ha elbújunk egy sötét zugban
vagy ha könnyel
    gúnnyal
    megvetéssel
válaszolunk

(...)

a párnám alá
rejtettem álmaimat
hogy el ne olvashassák
az agyamba feljegyzett
gondolataimat

csak a halálom után
kúsznak majd elő
dermedten félholtan
és tűnnek el az égen
mint a köd
forró nyári napon

(...)

a fák az utcák a házak
ugyanolyanok
de a nyelv
az életmód

nem látjátok
nem halljátok
ezt a külső
különbséget?

mert belül
az ember
    egyforma
egészségre
barátokra
szerelemre
boldogságra
    vágyik

a társai között
akar élni
a vágyait
és szükségleteit értő
emberek között

Úton

amikor nem tudod
hová és kihez
visz a vonat
a fekete szörny
egy másodpercre
megpihensz a semmi ölén
átölel az ismeretlenség köde
meg nem kérdi senki
ki vagy hová mész
minek
hiszen csak a vonat a biztos
és alatta a sínek

Az álmok megvalósulása

este
az ajtómon
bekopogott egy ismeretlen
rongyokba öltözött öreg
szállást kért
a szomszédok kíváncsi tekintettel
figyeltek
amikor beengedtem a szobámba
hallottam elégedetlen morgolódásukat
és mekkora volt a meglepetésük
amikor reggel
a lakásomat
egy elegáns ifjú
hagyta el
és odaszaladt a rá várakozó
Fordhoz

(...)

a nap
késő őszi
sápadt fényében
kinyílt néhány eltévedt virág
a félholt réten
de amikor reggel
arra jártunk
a megálmodott közös életünk
jövőbeli gondjaitól lesújtva
hiába kerestem
ezeket a virágokat
hogyan az esküvői koszorúba fonjam
csak száraz karók
figyelmeztettek
az elkerülhetetlen télre

(...)

azt a hármast szerettem
de egy negyedikkel élek
azt a hármast szerettem
de egy negyedik vigyáz rám
azt a hármast fogom szeretni
de egy negyedik fog eltemetni
és az a három
azt sem fogja tudni
hogyan hol a sírom

*(a lengyel eredeti versemben a „három” hímnemű,
a „negyedik” nőnemű, magyarul ezt így,
egyetlen szóval lehetetlen kifejezni)*

(...)

a nevetés és a sírás
nem ellenségek
hiszen nemegyszer
nevetéssel titkoljuk a sírást
és sírássá változik a hosszan tartó nevetés

(...)

vajon az unalom
az érdeklődés hiánya
vagy fáradtság
vagy olykor a tevékenység
szükségének a hiánya
és a szükség hiánya
szükségtelenség
talán ebből következik
hogy az unalom
az élet szükségtelensége
mert ha nincs miért tevékenykedni
nincs miért élni

(...)

dobjam le vállamról a leélt évek terhét
és felejtsem el azt amit tudok
amit megtanultam
és szülessek újjá
más alakban
hogy eddig ismeretlen életet kezdjek élni?
Vagy maradjak aki vagyok
és forduljak el a barátságtalan világtól
és éljek csak azért mert megszülettem?

(...)

az öregek
mint hernyók begubózva
az emlékek és meg nem valósult álmaik
fonalába tekerve magukat
képzelt problémáik függönyén át
csak ritkán veszik észre
a mellettük csírázó új életet
meggyőződve arról
hogy majd ők születnek újjá
tarka pillangókként
és törékeny szárnyukon
elrepülnek örök ábrándjaik
beteljesülése felé

(...)

gondoltad-e egykor
sok éve
hogy az ismerőseid és barátaid között
magadra maradsz
csak azért
mert másképpen gondolkodsz
és mások véleményét
nevetségesnek tartod
mindenki elfordul tőled
és egyedül maradsz
a meleg kályha mellett
és irigyen nézed
az utcán kart karba öltve sétáló párokat
nem is sejtve
hogy mindez képmutatás
mert az ajtó mögött
véget nem ér a civakodás
és az imént még vidáman beszélgető emberek
elhallgatnak örökre

(...)

meglátjuk-e majd egyszer
a képmutatás festéke alatt
az őszinteség tiszta arcát
vagy e vastag festékréteg
a kétszínűségnél is rútabb
csontvázát rejteget?

(...)

gondoltad volna hogy egy éjjel
összefutunk egy utcasarkon
mint két idegen
és csak reggel
egymás mellett ébredve
vesszük észre
hogy már húsz éve
együtt élünk
de nem is tudtuk
hogy ki kivel tölti az éjszakákat

(...)

játszottunk együtt
játszottunk külön-külön
meglestük a csókolózó párokat
de mi titokban csókolóztunk
és csak az ágyban értettük meg
hogymi semmi értelme sincs
a mi közös életünknek

(...)

nincs már erőnk
mert minek
    az igyekezet
    minek
    a harc
ha már születésünk előtt
kijelölték
az utat
amin
    megállás nélkül
    kell mennünk

(...)

költészet?
mit ad ez a szójáték?
Ételt?
Ruhát?
Tökét?
Csupán az érzések
    az érzelmek
        gyakran a hazugságok
        a csalások játéka
költészet?
Minek?
De évezredek óta
vésnek kőbe
rónak pergamen tekercsekre
    papírlapokra
        szavakat

és mindig akad pár henyélő
aki munka helyett
azokat betűzgeti
keresve az értelmüket
de vajon a költészetnek van értelme?

(...)

csillogó szemekkel
figyel minket
egy láthatatlan vérszomjas óriás
amikor a sárban hentergünk
és a földalatti rovarok
már a pofájukat tátják
hogy összerágják kemény bőrünket
és törékeny csontjainkat
de váratlanul
felemel minket egy erős kéz
és valaki ezt súgja:
Próbáljátok meg még egyszer!

Éjszakai neszek

éjjelenként hallani vélsz
ismeretlen hangokat
suttogásokat
sok-sok zörejt
ezernyi neszt

hinnéd
rég-holtak szellemei
parányi állatok
pici rovarok járnak körötted
pedig csak saját gondolataid
elektromos kisülései azok

(...)

vérvörös köd
                    borult fölém
hullasápadt
                    napsugarak
próbáltak
                    átfurakodni rajta
de egyre sűrűsödött
és rozsdás páncélként
szorított a földhöz
ahonnan
                    sárkánygyík-férgek
nyújtogatták
                    felém a nyakukat
és fel-felvihogtak
                    látva undor-rettenetemet
de ekkor megszólalt a csengő

Emlék

megrándult az épület fölött
az emlék
hangtalanul zokogott a fa
kifakult fűszálak
cirógatták a lábfejem
a kapu tanácstalanul ásítózott
egy felismerhetetlen árny rohant át
a vágató busz előtt
a könnyecseppek lassan csurogtak
végig a törzsön
miközben a gallyak végén a levelek
meglegyintették az arcom
elnevettem magam
lekapartam egy fakéreg-rongyot
a földre dobtam
beletapostam a porban kirajzolódó lábnyomomba
és egyszerre úgy éreztem
hogy vége
de az emlék továbbra is ott vonaglott
az épület fölött
s amikor elindultam hazafelé
meglepetten láttam
hogy fájdalmas vigyorba
torzul az arca

Az elmaradt előadás

a nézőtér tombolt
volt ki tapsolt
volt ki a lábával dobogott
néhányan fütyögtek
páran lelkesen kiabáltak
a téren is hallották
                                mily lelkes a közönség
a kritikusok a folyosón hangosan vitáztak
a színpad üres volt
a színház ajtaján ez állt

A FŐSZEREPLŐ VÁRATLAN HALÁLA MIATT AZ ELŐADÁS ELMARAD

pár óra múlva kiáradt a tömeg
a sötét öltönyös férfiak
az estélyi ruhás nők
elégedetten mosolyogtak
és boldogan mondogatták
                                „ily nagyszerű előadást még sohasem láttunk”

A szemed

a szemed a szemed
                a szád
                        a mosolyod
a kezed
                a kezed az ujjaid
                                és más...
a szemed
                az ajkad
                az ajkad
                        a csókod
a melled
                a karod
                        és más...
a szemed
                a szád
                        a csókod
                        a hangod
                a nyakad a melled
                        az ujjaid
                                és más...

a hangod
a hangod
a könnyeink
és...
S E M M I

Az újról

az újról kellene írni
de még egyre csak
az eltűnteket látom
az újról kellene írni
de még egyre csak
a régiek szavát hallom
az újról kellene írni
de még egyre csak
a voltak kezét fogom
mert az új
még csak formálódó alak
ami lassan lép elő
az ábrándképek mögül
és próbálja megmutatni önmagát
hogyan elfedje az eltűnteket
lesz hozzá ereje?
Hiszen lehet hogy nem is létezik!

Hármas

1
bezárta maga mögött
az ajtót
leszaladt a lépcsőn
lassan végigment
a kis utcán
ki a főútra
nézelődött
fel-felnevetett
nem szólt senkihez
csak ment

2

megállt a sarkon
álldogált
kinyújtotta a nyakát
forgatta a fejét
körbejáratta a tekintetét
kissé megroggyant a térde
fejét lehajtotta
visszafordult
ment

3

bement a kapun
felszaladt a lépcsőn
elővette a kulcsát
kinyitotta az ajtót
belépett a lakásba
azóta senki sem látta
bár még most is keresik
mindenütt

Egy földre-szállt angyal kalandja

a fékcsikordulásra megtorpantak
ijedten nézték a rohanó férfit
aki a hátára zuhant az autó előtt
és amikor az átrobogva rajta
pár méterrel arrébb megállt
ő felugrott leporolta a ruháját
és mosolyogva nyújtotta kezét
az egész testében reszkető holsápadt sofőrnek
majd füttyörészve indult tovább
a bámészkodók meglepetten látták
hogy a lába nem érinti a talajt
lassan felemelkedik a magasba
és eltűnik a felhők között

A szerelem nemtelen

A szerelem nemtelen. Csak a testnek van neme.

Az kényszeríti az agyat, hogy az egyik embert nőnek, a másikat férfinak nevezzék.

Pedig az, ami a hús-bőr ruhán belül van, sem ez, sem az, vagy ez is meg az is.

És csak a test miatt kell az egyiknek ezt, a másiknak azt tennie.

Bár sokszor éppen az ellenkezőjéhez lenne kedve.

Ebből származnak a konfliktusok.

Saját magunkkal, egymással, a társadalommal.

A test védelmében születnek szabályok, előírások, amiket azonban sokan semmibe vesznek.

Ezért nemegyszer kigúnyolják, megvetik, sőt sokszor meg is büntetik őket.

Meg kellene végre mindenkinek értenie, hogy a szerelem maga nemtelen.

Csupán a testnek van neme.

(...)

csattanás

odanézett

megérintette

megkopogtatta

felemelte

megszagolta

beleharapott

visszatette

becsukta a szemét

elaludt

reggel sehol sem volt

(...)

áhitattal nézték

a magasból leereszkedő

átlátszó gömbökben

érkező távoli követeket

egy ismeretlen

sohasem hallott világból

csak akkor rettentek meg

amikor hangos pukkanás után

a szemeket maró folyadék

öntött el mindenkit

és az idegenek is

szertefoszlottak

Kórházi hármaskor

Mikor nem tudtam
Mi lesz, a gyógyszer mellett
A nővér-mosoly

És kedves szavuk
Segített meggyógyulni
Talán jobban is

Mint maga a szer
Mit belém fecskendeztek
Vagy számba tettek.

Ceglédi kórház, 2009. VII. 15.

Betegségem kezdete

Kinyílt előttem
a Halál ajtaja
de a küszöbön
megrogyant a térdem
– a félelemtől?
még túl korai?
Be nem léptem
semmit sem láttam

Még nem tudom
mi lehet az ajtón túl
ha egyáltalán van ott valami.

Betegségem naplója

1
szédül a lábam
a fejem gumi

2
Vérnyomás?
Normális.
Akkor miért?
Mitől?
– Majd.
– Meddig?
– Nem tudjuk.
Kerekesszékek – mentők.
Beteg-áradat.

Vizsgálatok.
Semmi különös.
– Mitől?
– Még nem tudjuk. Majd.
Ágy.
Körötte ágyak. Férfiak.
Felülnek. Felállnak.
Visszazuhanak. Alszanak.
Nézek.
Várok.

3

Egyhangú
Nappalok éjszakák
Agyban szobában – félhomály
Tompá hangok
Érthetetlenek
Felismerhetetlen arcok
Mi lesz
Hogyan tovább
Lesz tovább?

4

Sóhajtozások
Nyögések
Jajgatás
És csend
Értelmetlen érzéketlen csend
Koppanás
Kiáltás
Csend
Nyögés
Sóhaj – Istenem
Káromkodás
Csend
Horkolás
Halvány világítás
Álmatlan éjek
Önkívületlen alvás
Lesz-e még ébredés?

5

Telnek a napok
az éjszakák
lassan
gyorsan
fehér falak
fehér ágyak
fehér ruhák
fehér emberek
színtelen minden
koppanás
zuhanás
és vége...

6

Az ítélet kihirdettetett
HALÁL
Csak az időpont ismeretlen
Többször elnapolták már
A születéskor
A súlyos betegségnél
Az első balesetnél
A második balesetnél
De egyre közelebb
És még azt sem közölték
Mily módon
Ezt maga a hóhér sem tudja
Az eszközeit
A szerszámain
Szépen rendben tartja
Törölgeti
Fényesgeti
Gyönyörködik bennük
De nem tudja
Mikor
És melyikre
Lesz szüksége
A siralomház ajtaja még nyitva
Az ablakon sincs rács
Kimehetek
De minek
Úgyis elkapnak
És visszarángatnak
Felszerelik a rácsokat

Bezárják az ajtót
Amit majd csak
A hóhér nyithat ki
Amikor eljön a kivégzés pillanata

7

Lehet
Túl korán
Keresett fel
Hogy figyelmeztessen:
Ne felejtse el – az élet véges
És a vég – egy váratlan esemény

8

Már át kell(ene) gondolnom
mit tettem
hogyan éltem
kit szerettem
kit gyűlöltem

kit kellett (volna) szeretnem
kit kellett (volna) gyűlölnöm

és ki szeret(ett)
és ki gyűlöl(t)
engem

most
a múltban
és a jövőben?

9

Éjjel valaki meghalt
Este hozták be
Még beszélgetett
Nevetgélt
De reggel
Fel már nem ébredt
Tudta hogy ez vár rá?
Biztosan
Csak egyet nem: MIKOR???

10

egy majdnem-szomszéddal
itt találkoztam
ő tudja én hol lakom
    és ki vagyok
én sohasem láttam őt
ő már túl volt azon
    ami énrám csak várt
amikor elment
    „vizontlátásra” mondta mosolyogva
„de nem itt!” kiáltottam utána rémulten

11

csak az eget látni
a Napot
a felhőket
a város eltűnt
nincsenek házak
    emberek
csak betegek
    orvosok
    ápolók
és a többiek?
Mindenki eltűnt,
minden.
    Meddig marad így?
Míg én magam is el nem tűnök?

12

már délben
az estét várom
majd az éjjelt
amikor az orvosok eltűnnek
    az ápolónők lepihennek
és a betegek
saját gondolataikba burkolózva
sóhajtoznak
szinte egyikük sem alszik
    forgolódnak
    nyögdécselnek
mire gondolhatnak
    a múltjukra
    a jövőjükre

ha még van
hiszen itt a jövő is jelenné válik
csupán az nem tudható
hogymeddig fog tartani

13

így marad már minden?
Csak az emlékek,
semmi több,
semmi újabb élmény
senki új?
Csak a régi
ami volt
egyszer
valamikor?
Jobb lenne nem is emlékezni!

14

folytatni – biztatgatnak
de miért
kinek kell?
Nekem nem
neki sem
senkinek!!!!

15

köröttem árnyak
veszekszenek kiáltozva
egymás haját cibálják
mindegyik énnekem kíván tanácsot adni
hogymit tegyek
hahitesznek innen
egyik szerint harcoljak tovább
nem törődve semmivel
amásik szerint
semmit se tegyek – sodorjon magával az ár
de mögöttem a leghatalmasabb árny
egyreközelebb
bár a többiek
félre-félrelökik
Te még várj,
ő még a miénk!

16

visszajövök-e ide
kérdem önmagamtól
bár előre tudom a választ
NEM
arra már nem lesz idő

17

a kórterem – táncol
akár nyitva a szemem
akár csukva
az agyamban
                    részegen ugrálnak a gondolatok
értelme egyiknek sincs
majd álmokképek nélküli mély álom
később tompa ébredés
            halvány fények
            halk hangok
            csoszogás
            krákogás
és kezdődik előlről
a kórterem körtánca

18

Lassan én is
mint a társaim
itt
megértem
mit jelent meghalni
de hogy mi a Halál maga
azt meg
sohasem értjük

19

Így tovább?
Meddig?
És miért?
Értelme van?
De ki számára?
Nekem?
Neki?
Egyáltalán valakinek????

20

mondják

már jobb

de még nem jó

szerintem rossz

sőt nagyon is

nekik higgyek?

Vagy magamnak?

21

Voltak terveim

már nincsenek

éljek a másnak

amit most megtehetek

megtegyem és semmi többet?

Hiszen többre nem is várnak

többet nem akarnak

mert nem tudhatjuk

mikor....???

22

sokan meghaltak azok közül

akiket szerettem

akiket kedveltem

akiket ismertem

és még többen azok közül

akiket csak láttam

és most valahol hosszú sorokban állnak

énrám várnak

hogyan együtt induljunk

felfedezni a Túlvilágot

Szégyelled magad?

Szégyelled magad vagy csak

Félsz bevallani

Hogy más vagy mint a tömeg?

De ez nem igaz mivel

Csupán másmilyen

Továbbra is ember vagy

A szerelem nem lehet

Senkinek bűne

Ha ilyennek születted

(...)

Amíg élsz, éljél
Teljes életet, egyszer
Úgyis vége lesz.

Míg mozogni tudsz,
Meg ne állj egy percre se!
Szíved majd leáll.

S akkor nincs tovább.
Akkor megpihensz, amíg
Újjá nem születesz.

(...)

Nagyapám élte
Életét míg ágyba nem
Döntötte a rák

Apámat soha
Sem érdekelte a lét
S halál kérdése

Ki megszületett
Annak meg kell halnia
Akarja vagy nem

Anyám? Meglehet
Félt a haláltól éppúgy
Mint az élettől

Boldog talán nem
Volt életében soha
Vagy nem ismertük

(...)

Mi szükségünk van
a halál főpróbára
csupán azért hogy

Tudjuk mi vár ránk
de hiszen meg nem tudtam
mert nem halálból

tértem most vissza
csak a küszöbön álltam
tehát nem tudom

azon túl mi van
de most már olyan nehéz
nem gondolni rá

(...)

Kinek jó a hosszú élet?
Annak, aki éli,
vagy akik mellette élnek?
Mit számít ez,
ha később
az évszámokat nézve
kérdik önmaguktól:
Ilyen sokáig élt
vagy csak
vegetált?